

Sygn. akt VI Ka 432/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

SO Małgorzata Bańkowska

Protokolant asystent sędziego Tomasz Rozwadowski

przy udziale Prokuratora Ireny Lipińskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

sprawy K. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 23 listopada 2012 r. sygn. akt III K 438/11

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty procesu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: VI Ka 432/13

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 11 stycznia 2011 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nieletnią - R. P. oraz drugim nieustalonym sprawcą - dokonał rozboju na osobie A. G., polegającego na zadaniu kilku ciosów rękoma i nogami w różne części ciała, przewróceniu pokrzywdzonej, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej z zawartością dowodu osobistego, telefonu komórkowego marki N., portfela skórzanego z zawartością pieniędzy w kwocie 600 złotych, dwóch kart bankomatowych V. Bank (...), M. C. (...)banku, karty firmowej (...) sp. z o.o., kodów dostępowych do trzech kont internetowych oraz jednego firmowego banku (...), kart rabatowych do sklepów, dokumentów firmowych w postaci potwierdzeń nadania, na łączną sumę strat 800 złotych na szkodę wymienionej pokrzywdzonej tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt: III K 438/11 oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić osobie uprawnionej dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie Drz na k. 19, jako zbędny dla postępowania; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 440 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 300 złotych tytułem opłaty.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt: III K 438/11 wniosła obrońca oskarżonego K. G. zaskarżając powyżej wskazany wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary, wyrażającej się wymierzeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności młodocianemu, dotychczas niekaranemu sprawcy, który od początku postępowania przyznał się do winy i ujawnił wszystkie istotne okoliczności związane z zarzucanym mu czynem popełnionym we współdziałaniu z innymi osobami oraz podał istotne szczegóły, co do drugiego sprawcy, oraz – zdaniem skarżącej- wobec którego orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym jest rażąco niewspółmierne, a nadto nie może odegrać ustawowej roli wychowawczej. Podnosząc powyżej wskazany zarzut obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności na okres próby 5 lat i oddanie oskarżonego pod dozór kuratora, zgodnie z art. 73 § 2 k.k. z jednoczesnym kontynuowaniem pracy zarobkowej lub podjęciem nauki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i tym samym wnioski w niej zawarte nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie podnieść trzeba, że sąd rejonowy przeprowadził w sprawie niniejszej prawidłowe postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, zebrane dowody poddał analizie zgodnej z regułami art. 7 k.p.k. i na tej podstawie wyprowadził zasadny wniosek co do winy oskarżonego K. G. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji co do przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia znajdują pełne oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym, a skarżący w apelacji nie podważa tychże ustaleń. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu.

Przechodząc do zarzutu apelacji nie sposób – w świetle przedstawionej przez skarżącą argumentacji – zgodzić się z poglądem, że orzeczona kara dwóch lat pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna do stopnia zawinienia i charakteru popełnionego przez oskarżonego przestępstwa z art. 280 §1 k.k.

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony K. G., zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 10 k.k. jest sprawcą młodocianym. W kontekście tej okoliczności, tak eksponowanej w apelacji, należy przypomnieć, że prymat celów wychowawczych przy wymiarze kary wobec sprawców młodocianych, wynikający z art. 54 § 1 k.k. nie oznacza nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych, nie wyraża więc szczególnej dyrektywy nakazującej pobłażliwe traktowanie takich sprawców (vide np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 roku w sprawie sygn. akt: II KK 224/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 lipca 2013 roku w sprawie II Aka 221/13). Tego rodzaju bezrefleksyjne traktowanie dyrektywy z art. 54 § 1 k.k. jako sposobu „premiowania” młodocianego sprawcy przy wymiarze kary umocniłoby tylko jego przekonanie o możliwości łatwego uniknięcia odpowiednich konsekwencji przestępnego działania i w istocie umocniłoby poczucie bezkarności. Dlatego respektowanie tej dyrektywy ma miejsce również w sytuacji, gdy z uwagi na stopień demoralizacji sprawcy młodocianego sąd uzna, że tylko tzw. bezwzględna kara pozbawienia wolności odniesie wobec niego pożądane cele wychowawcze.

Przenosząc te uwagi na grunt sprawy niniejszej podnieść trzeba, że oskarżony mimo młodego wieku jest osobą, która z premedytacją dopuściła się tak poważnego przestępstwa z niskich pobudek. Z wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynika, że dokonanie przestępstwa w celu zdobycia pieniędzy na spodnie było jego świadomym wyborem. Jednak tym razem nie poprzestał, jak wcześniej, na kradzieży gumy czy czekolady z supermarketu, a zdecydował się na dokonanie kradzieży z użyciem przemocy na osobie i to przy współdziałaniu z dwoma innymi osobami, zapewniającym oczywistą przewagę nad zaatakowaną kobietą. Ta okoliczność w powiązaniu z przemyślanym wyborem ofiary przestępstwa, działaniem sprawców w miejscu publicznym, a także natężeniem użytej przez nich przemocy świadczy o bardzo wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego. Jednocześnie trzeba zgodzić się z poglądem sądu I instancji o braku jakichkolwiek okoliczności łagodzących wobec oskarżonego. Wbrew poczynionym na podstawie zeznań pokrzywdzonej ustaleniom oskarżony przedstawiał taką wersję wydarzeń, by jak najbardziej zmarginalizować swój

udział w przypisanym mu czynie. Nie sposób także podzielić argumentacji obrońcy wskazującej na to, że oskarżony popełniając przypisany mu czyn pierwszy raz popadł w konflikt z prawem i to winno stanowić okoliczność łagodzącą. W tym kontekście podnieść trzeba, że traktowanie jako okoliczności łagodzącej tego, co z założenia powinno być fundamentalną zasadą funkcjonowania w społeczeństwie i to przez tak młodą osobę jak oskarżony, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Normą powinno być przecież przestrzeganie porządku prawnego, a nie jego naruszanie w tak młodym wieku.

Reasumując – zdaniem sądu odwoławczego orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat pozbawienia wolności, czyli najniższa przewidziana za popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k., jest karą adekwatną do całokształtu okoliczności sprawy, wyważoną i uwzględniającą dyrektywy wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 54 § 1 k.k. Biorąc pod uwagę wysoki stopień demoralizacji oskarżonego w tak młodym wieku oraz okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu brak jest jakichkolwiek przekonujących podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu okręgowego tylko tzw. „bezwzględna” kara pozbawienia wolności osiągnie wobec oskarżonego pożądane cele zapobiegawcze i wychowawcze, uświadamiając mu konsekwencje popełniania tak poważnych przestępstw, jak to przypisane mu w sprawie niniejszej, cechujące się wysokim stopniem szkodliwości społecznej. Każda osoba, bez względu na porę, ma prawo czuć się bezpiecznie w miejscu publicznym i nie powinna być narażona na przestępne działania sprawców kierujących się li tylko chęcią łatwego zysku, które dodatkowo są popełniane z użyciem przemocy. Sprawcy tego rodzaju przestępstw powinni spotkać się z odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości, która w przypadku sprawców młodocianych powinna wyeliminować przekonanie, że z uwagi na wiek uda im się uniknąć bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Podkreślić trzeba, że orzeczona w najniższym wymiarze dwóch lat kara pozbawienia wolności, w świetle ustalonych okoliczności i sposobu działania sprawców, a także mając na uwadze pobudki kierujące oskarżonym, jest karą wyważoną, sprawiedliwą i w żadnym razie nie można zarzucić jej cech rażącej surowości.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i orzekł jak w wyroku.